

[Carsten Raft.]

Jeg kan ganske slutte mig til, og jeg tror, den almindelige Indstilling er saadan, at hvis vi skal have Hæren bygget op paa den rigtige Maade og skal have det Korps, som har Ævner til at bygge den rigtigt op, skal have de kvalificerede Kræfter til det, saa maa vi ogsaa give saadanne Lønninger, at Hæren og Flaaden ikke har — undskyld jeg siger det — den Snydechance, man hidtil har haft, at Folk af Idealitetsgrunde gaar ind og gør deres Gerning i Værnene.

Men det gik som sagt saadan, at Forsvarets Vilkaar var nedadgaaende. Lønningerne var smaa, Reduktion fulgte paa Reduktion, mange Officerer blev smidt paa Gaden under Reduktionerne, og de andre Officerer maatte indstille sig paa, at en Dag kunde de blive det alle sammen. Paa de Vilkaar kunde man kun faa Tilgang enten fra Folk, der kunde klare sig ved egne Midler — og det er nu alligevel en meget beskedn Brøkdal af Officerskorpset, der har det saadan —, eller ogsaa fra Folk, for hvem denne Sag alene var en Overbevisningssag. De var ganske naturligt ikke i Kontakt med den Del af Befolkningen, der havde den helt modsatte Indstilling eller var ganske ligeglade, og derfor blev der maaske nok noget isoleret over Officerskorpset under de Vilkaar, Værnene havde. Men hvordan skulde det være anderledes? Hvordan kunde man bebrejde dem det? Jeg synes, der er meget mere Grund til at respektere, at Hærens Officerer og Officianter blev paa deres Plads, selv om Vilkaarene var nok saa onde, og gjorde deres Pligt, selv om det hele saa nok saa haabløst ud.

Det skal ogsaa gerne indrømmes, at der i den danske Hær i Aarene før Verdenskrigen var en hel Del Paavirkning af det gammeldags tyske Militærsystem med den meget stramme og eksercitsmæssige Disciplin, den stærke Klassesdeling o. s. v. Men i Aarene siden da, under Chefer som General Nyholm, General With, General Prior, General Gørtz og Admiral Vedel, er der dog ganske faktisk sket en Udvikling og en Omstilling i den Retning, som vi alle sammen ønsker. At Officerer i Dagene efter den 9. April, paa et Tidspunkt, da Depression og Bitterhed i Officerskorpset var saa stor som overhovedet muligt, gik hen og skabte „Folk og Værn“-Institutionen, det synes jeg var et Tegn paa, at de gav alle de Tilsagn, vi overhovedet har Brug for, om Samarbejdsvilje og ny Indstilling. Det er ikke derfor min Mening, at Diskussionen skal høre op, jeg har bare den Opfattelse, at Lovgivningsmagten med Tillid og Tryg-

hed kan gaa i Samarbejde med Befalingsmandskorpset om Skabelsen af den nye Hær og Flaade. Jeg tror, vi kan have det bedste Haab om, at det vil kunne lykkes at skabe et Værn, hvor Disciplinen og Arbejdsroen er intakt, for det maa den være, hvis der skal komme noget lykkeligt og godt ud af det, men hvor Arbejdsformerne paa den anden Side er saa frie, folkelige og danske, som det nu passer til vort danske Sind.

Nørskov: Af de tre Afsnit, som Lovforslaget omfatter, er det første, om Adgang for Modstandsbevægelsens Befalingsmænd til at indtræde i Hæren eller Søværnet som Befalingsmænd, det vigtigste. Dette Afsnit giver ogsaa den enkelte, efter at han har gennemgaaet en passende Uddannelse, Adgang til at blive fast Befalingsmand i Linien, saavel i Hæren som i Søværnet. Dette at være Befalingsmand i vore Værn er et vanskeligt Hverv, som kun de færreste egner sig til. En god Befalingsmand skal i Virkeligheden være i Besiddelse af særlige Egenskaber, som gør ham egnet til at være Lærer, det vil sige Pædagog og Psykolog. Dertil skal han være bestemt, myndig og handlekraftig, forstaa at holde Disciplin og være i Besiddelse af Føreregenskaber, men han skal ogsaa kunne omgaaes Mandskabet paa en forstaaende og hjælpsom Maade, saaledes at han vinder de unge værnepligtiges Hengivenhed og Tillid. Dette er meget vigtigt, og den Befalingsmand, der forstaaer den Kunst, er efter min Mening af den rette Slags, og han vil praktisk talt kunne faa Mandskabet til at følge sig i enhver Situation; han vil have de bedste Betingelser for at højne de unge Soldaters Karakter og moralske Kraft, saaledes at de tilegner sig gode mandige Egenskaber som Pligttroskab, Udholdenhed, Raadsnarhed og Mod; derved bliver Soldaten i Stand til at udfylde sin Plads, hvis hans Indsats skulde blive krævet til Fædrelandets Forsvar. Nu er det ingenlunde saaledes, at vore Værn har manglet dygtige og forstaaende Befalingsmænd, jeg kunde nævne mange fra min Soldatertid, der var i Besiddelse af de Egenskaber, jeg her har nævnt og som jeg mener bør kræves af en Befalingsmand. Det samme kan siges om vore Befalingsmænd fra de senere Aar, som ofte har maattet udføre deres Gerning uden at have den ønskede Tilslutning og Forstaaelse af deres Arbejde i Befolkningen. Derfor er det paaskønnelsesværdigt, at de til Trods herfor har udført deres Gerning med Interesse og Pligttroskab over for deres Land i Haab om, at bedre Tider vilde oprinde. Dette synes nu